20/03/2020

Η Εκκλησία να αναλάβει τις ευθύνες της για το κλείσιμο των Ναών

/ Επικαιρότητα

Γράφει ο π. Ευάγγελος Φεγγούλης, Πρωτοπρεσβύτερος – Θεολόγος (Τακτικό Μέλος της Συμβουλευτικής Επιτροπής Μισθωτών Δημοσίου Τομέα του ΕΦΚΑ, πρώην Αντιπρόεδρος ΙΣΚΕ)

Ασφαλώς και προέχει η δημόσια υγεία και απολύτως σωστά η Πολιτεία λαμβάνει όλα εκείνα τα μετρά που υποδεικνύονται από τους αρμόδιους φορείς για την προστασία και εξασφάλισή της. Είναι καθήκον της εκάστοτε ηγεσίας να διαφυλάξει και προστατέψει, υιοθετώντας τις αναγκαίες εκείνες κατά την κρίση της αποφάσεις, τους πολίτες και γενικότερα το δημόσιο συμφέρον.

Οι απαγορεύσεις και οι περιορισμοί συνεπώς που τέθηκαν αναφορικά με τη λειτουργία των καταστημάτων και των συναθροίσεων οφείλουν και πρέπει να γίνουν σεβαστές από όλους χωρίς γκρίνιες και αντιδραστική προσέγγιση. Το αποτέλεσμα είναι αυτό που θα κρίνει εάν κινούνται ή όχι προς την ορθή κατεύθυνση, όμως πάντοτε πρέπει να μην αμελούμε ότι η πρόληψη είναι προτιμότερη και συνήθως ωφελιμότερη.

Στην περίπτωση της λειτουργίας των ιερών ναών η κυβέρνηση δεν κινήθηκε

μονομερώς. Έδωσε τον χρόνο στην Εκκλησία να αυτορυθμιστεί, λαμβάνοντας υπόψη τα ιατρικά δεδομένα, την κρισιμότητα της κατάστασης και την ευχερή μεταδοτικότητα του ιού. Άλλωστε, οι θρησκευτικές ανάγκες του καθενός που αφορούν την θεραπεία της ψυχής είναι εξίσου και ενίοτε σημαντικότερες από τις σωματικές.

Το ότι έπρεπε να βρεθεί τρόπος να αποφευχθεί ο συνωστισμός στους ναούς ήταν το ένα ζητούμενο, σε συνδυασμό με την απαγόρευση (προσοχή όχι σύσταση) να μην επιτρέπεται η είσοδος σε ανθρώπους που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες. Τα δεύτερο ζητούμενο ήταν ότι πάση θυσία έπρεπε να συνεχίσει η λειτουργική ζωή με ευθεία προσαρμογή στα νέα (πρωτόγνωρα) δεδομένα.

Στο πλαίσιο αυτό θα μπορούσαν να προταθούν:

Α) η δυνητική τέλεση της Θείας Λειτουργίας σε υπαίθριους χώρους, που θα καθορίζονταν και οριοθετούνταν από την οικεία Μητρόπολη σε συνεννόηση με τις αρμόδιες κατά τόπους αρχές. Οι ακόμη επικρατούσες χαμηλές θερμοκρασίες θα λειτουργούσαν αποτρεπτικά για την μεγάλη προσέλευση.

Β) η τέλεση της Θείας Λειτουργίας εντός των ιερών ναών με έλεγχο της εισόδου και παραμονής εντός αυτών μόνο του οριζόμενου – προβλεπόμενου αριθμού ανάλογα με τα τετραγωνικά μέτρα του χώρου, κάτι που ισχύει και για τα καταστήματα (π.χ Σούπερ Μάρκετ), των οποίων το ωράριο λειτουργίας μάλιστα επεκτάθηκε.

Γ) να επιτραπεί η χρήση των μεγαφώνων του ιερού ναού, ώστε να δύνανται να συμμετέχουν – παρακολουθήσουν την Θεία Λειτουργία και τις ιερές ακολουθίες περισσότερα πρόσωπα. Ακόμη και η πολύ αυστηρή περίπτωση να τελούνται Θεία Λειτουργία και ιερές ακολουθίες κεκλεισμένων των θυρών και χωρίς πιστούς.

Δ) όπως επιτρέπεται στον πολίτη να μπορεί να πάει στην καφετέρια να πάρει τον καφέ του, στο εστιατόριο να πάρει σε πακέτο το φαγητό του, στο σούπερ μάρκετ να προμηθευτεί τα είδη πρώτης ανάγκης και διατροφής του και όλα αυτά **στα πλαίσια της αποφυγής του συγχρωτισμού ανθρώπων που είναι ο πραγματικός κίνδυνος για την υγεία**, αναρωτιέμαι, με την ίδια λογική και με αυστηρή εφαρμογή των προβλεπόμενων, γιατί **δεν επιτρέπεται** και στον Χριστιανό να πάει στην Εκκλησία για τις αντίστοιχες πνευματικές του «προμήθειες»;

Σκέψεις και προτάσεις σαν τις προαναφερόμενες, που θα μπορούσαν εκτιμώ να γίνουν αποδεκτές και με σύνεση από όλους μας δεν συζητήθηκαν, αλλά επικράτησαν άλλες λογικές, με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε εντός της ΔΙΣ σε μια

πολύωρη προσπάθεια συγκερασμού επιμέρους προσωπικών απόψεων, οι οποίες δημιούργησαν ένα δυσερμήνευτο ανακοινωθέν με τα γνωστά επακόλουθα.

Κατόπιν αυτών η τέλεση του Μυστηρίου της Ζωής αναβάλλεται δυστυχώς μέχρι νεωτέρας, όπως και η ηχηρή σιωπή των Ναών. Καλό λοιπόν θα είναι όλοι εμείς οι κληρικοί να κάνουμε την αυτοκριτική μας και να μην στρουθοκαμηλίζουμε μεταθέτοντας τις ευθύνες που αναλογούν στον καθένα μας σε αυτούς που εκδίδουν τις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου.